

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 314/2023-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Alexandrou Machanovou, advokátkou, Mierové námestie 19, Senec, proti postupu Okresného súdu Bratislava I (teraz Mestského súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. 64 Ek 65/2015 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 64 Ek 65/2015 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **3 000 eur**, ktoré **j e** Mestský súd Bratislava I **p o v i n n ý** zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.
4. Náhradu trov konania pred ústavným súdom sťažovateľom **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 314/2023-26 z 25. mája 2023 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľov zo 17. februára 2023, ktorou sa domáhali vyslovenia porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 64 Ek 65/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“), príkázania okresnému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 64 Ek 65/2015 konať bez zbytočných prietáhov, priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 10 000 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojeného spisového materiálu vyplýva, že na Okresnom súde Bratislava I, resp. od 1. júna 2023 na Mestskom súde Bratislava I [§ 18n ods. 3 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sídlach a obvodoch súdov“)] od 27. apríla 2015 na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 51 P/85/2014-188 z 25. marca 2015 pod sp. zn. 64 Ek 65/2015 je vedené exekučné konanie na návrh sťažovateľov ako oprávnených – v tom čase ešte maloletého sťažovateľa a sťažovateľky – jeho matky a zákonnej zástupkyne.

3. Podľa vyjadrenia okresného súdu č. k. 1SprV/136/2023 z 28. marca 2023 a jeho vyššej súdnej úradníčky, vybavujúcej predmetnú vec, zo 17. marca 2023 (doručeného v tom istom znení s dátumom 9. marca aj sťažovateľom spolu s upovedomením o spôsobe vybavenia sťažnosti z 15. marca 2023) je zrejmé, že prvé námietky proti exekúcii podal povinný 15. júna 2015 a okresný súd o nich rozhodol uznesením č. k 64 Er/657/2015-37 z 27. apríla 2016 tak, že upovedomeniu o začatí exekúcie v časti zročného výživného a trovám exekúcie vyhovel a súdnemu exekútorovi určil vydať nové upovedomenie o začatí exekúcie, kde si mal trovy exekúcie vrátane odmeny vyčíslieť v súlade s uvedeným rozhodnutím a s prihliadnutím na aktuálne sumy dlžného (resp. už uhradeného) výživného; rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 31. mája 2016. Následne uznesením č. k 64 Er/2015-41 z 24. júna 2016 okresný súd exekúciu v časti zročného výživného zastavil z dôvodu, že rozhodnutie (exekučný titul) sa dosiaľ v časti zročného výživného nestal právoplatným, keďže o podanom odvolaní povinného nebolo rozhodnuté, a povinnému tak dosiaľ nevznikla povinnosť platiť zročné výživné. Súd exekúciu následne zastavil v zmysle v tom čase účinného § 50 ods. 5 Exekučného poriadku; toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 22. júla 2016. Exekúcia tak pokračuje iba v časti bežného výživného.

4. Druhé námietky proti exekúcii a trovám exekúcie podal povinný 7. júla 2017 a exekútor ich okresnému súdu doručil 24. júla 2017. Podľa vyššej súdnej úradníčky ide o totožné námietky proti bežnému výživnému od 1. apríla 2015 splatnému od 15. dňa v mesiaci k rukám matky oprávneného. Okresný súd z čestného prehlásenia sťažovateľa zo 7. júna 2017 a jeho oznámenia z 2. marca 2018, ako aj z vyjadrenia exekútora z 13. marca 2018 považoval za zistené, že 3. júna 2015 povinný uhradil na účet súdneho exekútora súhrnnú sumu 1 800 eur. Súdny exekútor si finančné prostriedky vo výške 432 eur započítal na odmenu súdneho exekútora a vo výške 1 368 eur zaslal na účet oprávneného. Dňa 14. júla 2017 oprávnený čestným prehlásením zo 7. júna 2017 oznámil súdnemu exekútorovi, že povinný realizoval všetky úhrady bežného výživného v časovom období od apríla 2015 do dňa vydania čestného prehlásenia, a to s výnimkou bežného výživného za mesiac december 2016. Dňa 19. júna 2017 oprávnený oznámil súdnemu exekútorovi, že povinný uhradil bežné výživné splatné k 15. júnu 2017 a doplatil aj bežné výživné za december 2016. Dňa 9. marca 2018 oprávnený oznámil súdnemu exekútorovi, že povinný uhradil bežné výživné k jeho rukám a za obdobie od apríla 2015 do 2. marca 2018 neeviduje nedoplatok na bežnom výživnom. Súdny exekútor zatiaľ nevydal proti povinnému exekučný príkaz, pretože sa rozhoduje o opakovaných námietkach povinného, ktoré jeho vydaniu bránia, pričom trvá na úhrade zvyšku trov exekúcie a príslušenstva nároku oprávneného. Dobrovoľnosť plnenia po prevzatí upovedomenia o začatí exekúcie (29. mája 2016), ktoré bolo neskôr zrušené, resp. po realizácii úkonov v exekučnom konaní a pod hrozbou ďalších finančných a nefinančných postihov (napr. odňatie vodičského preukazu), považuje súdny exekútor za logicky vylúčenú. V apríli a júni 2019 okresný súd

bezvýsledne vyzýval právneho zástupcu sťažovateľky na vyjadrenie k možnosti zastavenia exekúcie.

5. Podľa vyjadrenia okresného súdu má tento preukázané, že bežné výživné, od 1. apríla 2015 do 2. marca 2018, bolo povinným uhradené a za uvedené obdobie oprávnený neeviduje žiadny nedoplatok na bežnom výživnom. Na to, aby súd mohol rozhodnúť o námietkach proti exekúcii v časti bežného výživného a o trovách exekúcie, musí mať preukázané ďalšie skutočnosti, ktoré ale zatiaľ preukázané nemá.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia, zhrnúc čiastočný priebeh exekučného konania od podania námietok povinného z 24. júla 2017 do svojej sťažnosti na priet'ahy v konaní zo 14. februára 2023 štyrmi vetami na necelej pol strane, sú toho názoru, že bolo porušené základné právo sťažovateľa zakotvené v čl. 48 ústavy a že v súdnom konaní nastali priet'ahy, v dôsledku ktorých sťažovateľ je zaťažovaný dlhotrvajúcim sporom napriek tomu, že spravil všetko preto, aby vec bola hospodárne a bez priet'ahov prejednaná a rozhodnutá.

7. Z konštatovania, že okresný súd nebol v danej veci schopný po dobu od 24. júla 2017 do 14. februára 2023, t. j. takmer 6 rokov, rozhodnúť o námietkach povinného, a tak riadne vymôcť nároky z titulu nezaplateného výživného pre maloleté dieťa, sťažovatelia vyvodzujú, že bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a sťažovateľov

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

8. Okresný súd vo svojom vyjadrení č. k. 1SprV/136/2023 z 28. marca 2023 sa k ústavnej sťažnosti, ktorú mu ústavný súd zaslal v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ešte pred jej predbežným prerokovaním, v celom rozsahu stotožnil s pripojeným vyjadrením vyššej súdnej úradníčky (k tomu body 3 až 5 tohto nálezu), pričom z upovedomenia o spôsobe vybavenia sťažnosti z 15. marca 2023 zaslanej sťažovateľom je nesporné, že okresný súd vyhodnotil sťažnosť sťažovateľov ako dôvodnú vo vzťahu k obdobiu od 25. júla 2017 do 4. februára 2018, od 22. marca 2018 do 9. júna 2019 a od 11. júna 2019 do 6. marca 2023.

III.2. Vyjadrenie sťažovateľov

9. Keďže sťažovateľom bolo vyjadrenie súdnej úradníčky, s ktorým bol predseda okresného súdu stotožnený, doručené priamo okresným súdom a jeho obsah bol zhodný s obsahom zaslaným aj ústavnému súdu, nebol sporný, ústavný súd, majúci k dispozícii doplnenia vyjadrenia sťažovateľov doručené mu 7. marca 2023, ktorým na základe výzvy ústavného súdu opravili petit ústavnej sťažnosti, nepovažoval za nevyhnuté vyjadrenie okresného súdu sťažovateľom doručovať opätovne. Sťažovatelia sa v doplnenom podaní totiž zároveň vyjadrili k veci tvrdiac, že predmetom exekúcie

bolo jednak ročné výživné vo výške 1 400 eur a riadne výživné za mesiace apríl a máj 2015, čo je spolu 400 eur. Povinný zrealizoval v danom exekučnom konaní platbu vo výške 1 800 eur, z ktorej súdny exekútor zaslal oprávneným sumu 1 368 eur, t. j. o 432 eur menej, ako bol uplatnený nárok. Ďalej uviedli, že exekučné konanie stále prebieha a im ako oprávneným nie je známe konečné vyúčtovanie a nie je im zrejmé, na ktoré dlžné nároky súdny exekútor danú platbu započítal. Zrejme je iba to, že dosiaľ nebola oprávneným uhradená suma 432 eur, na ktorú mal nárok. Taktiež nespochybnili, že povinný si ďalej svoju vyživovaciu povinnosť na maloleté dieťa plnil až do jeho dospelosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde)

11. Sťažovatelia sa svojou ústavnou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, keď k porušeniu označeného základného práva malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní, pričom dôvody, ktorými toto porušenie odôvodňujú, sú veľmi stručné. Ústavný súd napriek nedostatkom ústavnej sťažnosti túto vecne prejednal, keď nemohol prehliadnuť, že okresný súd od podania námietok povinného v roku 2017 vo veci prakticky nekoná.

12. Ústavný súd preto na tomto mieste pripomína, že požiadavka starostlivo odôvodniť zbytočné prietahy v namietanom postupe orgánu verejnej moci nie je samoúčelná. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len so zreteľom na lehoty uvedené v zákone. Pre posúdenie prípadných prietahov v konaní orgánu verejnej moci sa preto o to viac vyžaduje náležité odôvodnenie ústavnej sťažnosti a chronologický opis (aspoň čiastočný) skutkového stavu, ktorý by ústavnému súdu už po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti umožnil vytvoriť si základnú predstavu o spôsobe vedenia napádaného konania (I. ÚS 266/2021). Ústavný súd tieto kritériá považoval za natoľko precedenčne významné, že sa rozhodol ich publikovať v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod poradovým číslom 88/2021).

13. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

14. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou už vyslovil, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia, resp. rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03, III. ÚS 229/04), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04, III. ÚS 229/04), a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti

súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (m. m. III. ÚS 15/03, III. ÚS 125/07, I. ÚS 421/2020, I. ÚS 313/2023).

15. Ústavný súd zároveň akcentuje, že povaha exekučného konania a exekúcie si zo strany okresného súdu zasluhuje väčšiu mieru pozornosti, a to osobitne s prihliadnutím na účinky exekúcie, ktoré účastníci exekučného konania vnímajú najmä ako negatívny zásah do ich majetkovej sféry, čo osobitne platí pri vymáhaní výživného, zvlášť na maloleté deti. Vyššia miera koncentrácie je odôvodnená najmä v konaniach o návrhoch na odklad či zastavenie exekúcie, ale aj v konaní o námietkach proti exekúcii, pretože zo strany povinného sú prednášané určité skutočnosti, o ktorých je potrebné rozhodnúť v pokiaľ možno najkratšej lehote ustanovenej Exekučným poriadkom. V opačnom prípade dochádza k znásobeniu negatívnych účinkov exekučného konania a exekúcie voči povinnému (ale aj voči oprávnenému), ktoré z hľadiska zákonnosti a základných práv povinného nie je možné akceptovať (m. m. I. ÚS 240/2021).

16. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou (m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky ESLP vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96 a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00) zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitost' veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

17. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v exekučných veciach je bežnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov. Exekučné konanie spravidla treba považovať za konanie po stránke právnej, ako aj po stránke faktickej (skutkovej) za pomerne jednoduché. Je to dané tým, že o spore účastníkov exekučného konania bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom na nariadenie exekúcie. Medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný. Zmyslom exekučného konania je nútená realizácia práv oprávneného, keďže povinný dobrovoľne nespĺnil, resp. čiastočne nespĺnil povinnosti uložené v právoplatnom exekučnom titule (m. m. I. ÚS 78/02, I. ÚS 374/2015). V danej veci, hoci sú vzťahy medzi sťažovateľom ako oprávneným a jeho otcom ako povinným prakticky usporiadané, keď si povinný svoju vyživovaciu povinnosť splnil a sťažovateľ je už podľa zistení súdu schopný sa sám živiť, zostáva stále neuhradená suma 432 eur, ktorú si exekútor započítal na svoje trovy a okresný súd naďalej vykonáva vo veci pomerne komplikované šetrenia, aby mohol rozhodnúť o námietkach povinného zo 7. júla 2017.

18. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že v predmetnom exekučnom konaní sťažovateľ ani jeho zákonná zástupkyňa neprispeli k jeho predĺženiu.

19. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v priebehu napadnutého konania, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, vyjadrenia okresného súdu a vyjadrenia sťažovateľov, ako aj ostatného spisového materiálu.

20. Nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená a neefektívna činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou (dohovorom) zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to v prípade, ak jeho činnosť nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ na neho obrátil s návrhom, aby o jeho veci rozhodol (m. m. I. ÚS 688/2014).

21. V tomto smere hoci pristrohá sťažnostná argumentácia založená na nečinnosti okresného súdu obstojí.

22. Vo vzťahu k obrane okresného súdu spočívajúcej v tvrdení o jeho nadmernej zaťaženosti a v danom prípade spojenej s veľkým rozsahom pridelenej exekučnej agendy ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

23. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti veci, správania sťažovateľa, postupu okresného súdu poznamenaného úsekmi nečinnosti (definovanej na konci bodu 8 tohto odôvodnenia), ktorý v konečnom dôsledku trvá 6 rokov, ústavný súd dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným prietahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu). Vo vzťahu k sťažovateľke však ústavnej sťažnosti nebolo možné vyhovieť (bod 3 výroku nálezu), pretože 23. septembra 2015 nadobudol sťažovateľ plnoletosť, čím sa účastníctvo sťažovateľky v exekučnom konaní skončilo.

24. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

25. S ohľadom na to, že napadnuté konanie nie je právoplatne skončené, bolo na mieste, aby ústavný súd prikázal Mestskému súdu Bratislava I, na ktorý prešla predmetná agenda podľa § 18n ods. 3 zákona o sídlach a obvodoch súdov, konať bez zbytočných prietáhov. Pretože však sťažovatelia tento výrok od ústavného súdu nepožadovali, ústavný súd, súc viazaný sťažnostným petitom (§ 45 zákona o ústavnom súde), o ňom rozhodnúť nemohol [čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadala. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

27. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012).

28. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Vzhľadom na dĺžku napadnutého konania, nečinnosť okresného súdu, berúc do úvahy predmet konania, správanie sťažovateľa, skutočnosť, že vo veci nebol súd schopný doteraz právoplatne rozhodnúť, ako aj všetky ostatné okolnosti daného prípadu vrátane toho, že sťažovateľ okrem sumy 432 eur má všetko výživné od povinného uhradené, ako aj skutočnosť, že sťažovatelia požadovanú výšku primeraného finančného zadost'učinenia 10 000 eur nijako bližšie neodôvodnili, ústavný súd považoval za primerané finančné zadost'učinenie pre sťažovateľa priznanie sumy 3 000 eur (bod 2 výroku nálezu). Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadost'učinenia, ktorú už ústavný súd nepovažoval za primeranú, návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 3 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

30. Náhradu trov konania pred ústavným súdom ústavný súd sťažovateľom nepriznal (bod 4 výroku tohto nálezu), vychádzajúc z § 73 zákona o ústavnom súde, ktorý nestavia právo na náhradu trov konania do nárokovateľnej polohy, ako je to v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesoch (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie). Ústavný súd teda disponuje širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 357/2021, I. ÚS 418/2022).

31. Keďže ústavná sťažnosť bola odôvodnená veľmi úsporne až nedbalo, sťažovateľka nebola úspešná a sťažovateľ bol úspešný v časti svojho sťažnostného návrhu, ústavný súd aj vzhľadom na už opísané celkové okolnosti prípadu nevyužil oprávnenie (nie povinnosť) priznať sťažovateľom aj náhradu trov konania, považujúc výrok o porušení označených práv a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľovi v okolnostiach danej veci za postačujúci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 18. júla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu